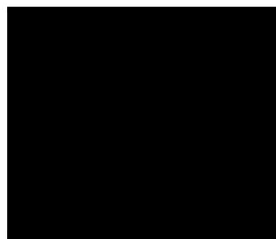

JID 760387-RRTV
Naše č.j. RRTV/2635/2026-jez
Spisová zn. RRTV/2026/184/beh
Zasedání Rady 4/2026, poř. č. 30
Vyřizuje Analytický odbor
Datum, místo 17. března 2026, Praha

I. Částečné odmítnutí žádosti o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb.

II. Poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb.

I.

Rada pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen Rada) zřízená zákonem č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání (dále jen zákon č. 231/2001 Sb.), jakožto povinný subjekt podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen zákon č. 106/1999 Sb.), podle ustanovení § 11b ve spojení s ustanovením § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb.,

odmítá

Žádost [redacted] o poskytnutí informací ze dne 4. března 2026, č.j. RRTV/2253/2026-vra, a to v bodech č. 1 („Komunikace s Media Board“), 2 („Stanovisko RRTV k EMFA-souladu“) a 3 („Komunikace s MK a ÚV“), a rovněž odmítá Žádost o poskytnutí „metadat dokládajících jinou formu řešení věci: záznamy z elektronického kalendáře a logy hlaviček e-mailové komunikace relevantních pracovníků za dotčené období“, neboť Rada požadované informace nemá a povinnost je mít pro ni nevyplyvá z žádného právního předpisu a nemůže je ani získat na základě jednoduchých úkonů z jiných informací, které k dispozici má.

Odůvodnění:

Radě byla dne 4. 3. 2026 doručena žádost č.j. RRTV/2253/2026-vra o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb. (dále také jen „ZSPI“), kterou se žadatel dožaduje informací týkajících se Evropského sboru pro mediální služby (dále jen „Sbor“) a Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1083, Evropský akt o svobodě médií (dále jen „EMFA“).

Žádost směřuje celkem ke čtyřem oblastem: 1.) Komunikace se Sbohem; 2.) Stanovisko k souladu změny financování veřejnoprávních médií s EMFA; 3.) Komunikace s Ministerstvem kultury a Úřadem vlády; a 4.) Monitorovací mechanismus dle EMFA.

Žadatel požaduje v prvním bodě tyto informace: *Komunikace s Media Board; „Veškerá písemná komunikace RRTV s European Board for Media Services (Media Board, nástupce ERGA od února 2025) od 1. 2. 2025 do dne odpovědi, jejíž předmětem jsou plánované legislativní změny v oblasti financování, organizace nebo kontroly ČT nebo ČRo.“*

Rada se Sborem v žadatelem vymezeném období nevedla žádnou komunikaci ohledně plánované legislativní změny systému financování Českého rozhlasu a České televize z modelu koncesionářských poplatků na model financování ze státního rozpočtu. **Rada tedy požadovanou informaci nemá, a nemůže ji proto poskytnout.**

Ve druhém bodě požaduje žadatel poskytnutí *Stanoviska RRTV k EMFA-souladu; „Jakékoli vnitřní nebo veřejné stanovisko, právní analýzu nebo posudek RRTV k otázce souladu přechodu ČT/ČRo na státní financování s nařízením EU č. 2024/1083 (EMFA) — zejm. čl. 5(3) a čl. 5(4).“*

Rada se otázkou souladu změny financování veřejnoprávních provozovatelů s nařízením EMFA nezabývala. Žadatel přitom vychází z předpokladu, že Radě taková povinnost z tohoto nařízení vyplývá. Ustanovení, na něž odkazuje, však sama o sobě nejsou přímo aplikovatelná, neboť předpokládají přijetí dalších opatření na úrovni členských států (tzv. adaptaci). Český zákonodárce Radě tuto povinnost dosud výslovně nestanovil ani neurčil jiný orgán, který by jejím plněním byl pověřen. Rada proto není povinna ani oprávněna uvedený soulad posuzovat, **a požadovanou informací tudíž nedisponuje.**

Ve třetím bodě žadatel požaduje tyto informace: *Komunikace s MK a ÚV; „Veškerá písemná komunikace RRTV s Ministerstvem kultury nebo Úřadem vlády od 1. 10. 2025 týkající se plánované mediální reformy.“*

Rada s Ministerstvem kultury ani s Úřadem vlády v žadatelem vymezeném období nevedla komunikaci stran plánované mediální reformy. **Požadovaná informace tedy neexistuje, a nelze ji proto poskytnout.**

V tzv. procesních upozorněních, jak tento dovětek žadatel označuje, je žádost rozšířena o metadata, která mají prokazovat „jinou formu řešení věci“ (zejména záznamy z elektronického kalendáře a loga hlaviček e-mailové komunikace příslušných pracovníků za dotčené období, striktně bez obsahu komunikace), a to pro případ, že by dokumenty požadované pod body I., II., III. či IV. neexistovaly. K tomu je třeba uvést, že **Rada ve věci zamýšlené novely financování veřejnoprávních médií nepřistoupila k žádné jiné formě řešení. Neexistují proto žádné záznamy z elektronického kalendáře ani jiná komunikace „příslušných pracovníků“, které by se dané záležitosti týkaly.**

Povinnost poskytovat informace se dle ustanovení § 2 odst. 4 ZSPI netýká vytváření nových informací.

Až do roku 2023 byla možnost odmítnout žádost o podání informace z důvodu neexistence informace dovozena judikaturou Nejvyššího správního soudu. Ten například v rozsudku č.j. 2 As 71/2007–56 uvedl: „*Poskytnutí informace lze totiž odmítnout nejen z důvodů právních, jež jsou taxativně vyjmenovány v § 7 - § 11 zákona o svobodném přístupu k informacím, nýbrž i*

z důvodů faktických, které v zákoně z pochopitelných důvodů vyjmenovány nejsou. Typickým faktickým důvodem neposkytnutí informace přitom bude právě situace, kdy povinný subjekt požadovanou informaci nemá. Zprávu o tom, že informaci nelze poskytnout z faktických příčin, je ovšem nutno vnímat jako odmítnutí žádosti, nikoli jako vyhovění, jak to interpretuje stěžovatel.“

Obdobně v rozsudku č.j. 1 As 141/2011–67: „(...) Nejvyšší správní soud konstatuje, že prvotním předpokladem pro odmítnutí žádosti o informace s tím, že by šlo o vytvoření nových informací, je logicky skutečnost, že povinný subjekt danými informacemi v požadovaném tvaru dosud nedisponuje. Dalším důležitým předpokladem je to, že povinný subjekt nemá povinnost předmětnými informacemi disponovat.“

Na absenci zákonného ustanovení reagoval zákonodárce přijetím novely zákona č. 106/1999 Sb. S účinností od 1. ledna 2023 je tak do zákona zařazeno nové ustanovení § 11b, které stanoví: „Povinný subjekt může odmítnout žádost o poskytnutí informace, jestliže požadovanou informaci nemá a jestliže mu povinnost ji mít nevyplyvá ze zákona; to neplatí, pokud povinný subjekt může požadovanou informaci získat na základě jednoduchých úkonů z jiných informací, které povinný subjekt má, případně poskytnout postupem podle § 4a odst. 1 věty třetí.“

Podle § 11b ZSPI může povinný subjekt žádost o poskytnutí informace odmítnout, jestliže požadovanou informaci nemá a jestliže mu povinnost ji mít nevyplyvá ze zákona.

Všechny tři otázky směřují k informacím, jimiž Rada nedisponuje, přičemž povinnost tyto informace mít nevyplyvá ze zákona ani z mezinárodní smlouvy či přímo použitelného předpisu unijního práva. Zároveň se nejedná o informace, které by bylo možné získat jednoduchým způsobem z jiných dostupných informací.

Vzhledem k výše uvedenému rozhodla Rada na svém čtvrtém zasedání konaném dne 17. března 2026 žádost ve smyslu ustanovení § 11b a § 15 odst. 1 ZSPI částečně odmítnout, a to v bodech 1., 2. a 3.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat rozklad na základě ustanovení § 16 a § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., ve spojení s ustanovením § 152 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

Lhůta pro podání rozkladu je na základě ustanovení § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., ve spojení s ustanovením § 83 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí. Rozklad se podává u Rady pro rozhlasové a televizní vysílání a rozhoduje o něm předseda Rady pro rozhlasové a televizní vysílání.

II.

Ke zbyvšímu bodu Vaší žádosti Vám Rada poskytuje následující informaci:

Rada otázku svého pověření jako nezávislého monitorovacího orgánu dle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1083, Evropský akt o svobodě médií (dále jen „EMFA“), nezpracovala ani nediskutovala.

S ohledem na povahu Vaší žádosti a na veřejný zájem na objasnění, že Radě tato povinnost nespovídá, poskytuje Rada následující stručné vysvětlení.

Dle čl. 2 odst. 2 zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, platí, že státní moc slouží všem občanům a lze ji uplatňovat pouze v případech, v mezích a způsoby stanovenými zákonem. Podle čl. 10 téhož předpisu jsou vyhlášené mezinárodní smlouvy, k jejichž ratifikaci dal Parlament souhlas a jimiž je Česká republika vázána, součástí právního řádu, přičemž stanoví-li taková mezinárodní smlouva něco jiného než zákon, použije se mezinárodní smlouva. Dle čl. 10a odst. 1 Ústavy mohou být mezinárodní smlouvou některé pravomoci orgánů České republiky přeneseny na mezinárodní organizaci nebo instituci.

Dle čl. 2 odst. 2 zákona č. 2/1993 Sb., Listina základních práv a svobod, lze státní moc uplatňovat pouze v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. Podle čl. 17 odst. 5 Listiny jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti, přičemž podmínky a provedení stanoví zákon.

Dle § 5 odst. 1 písm. t) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, Rada spolupracuje v rámci své působnosti s Evropskou komisí, jinými orgány Evropské unie, regulačními orgány členských států Evropské unie s obdobnou věcnou působností a s orgány mezinárodních organizací, jejichž předmět činnosti se dotýká působnosti Rady, a to při předávání a získávání informací, údajů a dokumentů stanovených zákonem nebo rozhodnutím vydaným na základě zákona, a plní další úkoly vyplývající z členství České republiky v Evropské unii v oblastech regulace rozhlasového a televizního vysílání, audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání a služeb platform pro sdílení videonahrávek.

Dle § 2 odst. 4 ZSPI, se povinnost poskytovat informace nevztahuje na dotazy na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací. Podle § 11b odst. 1 téhož zákona může povinný subjekt odmítnout žádost o poskytnutí informace, jestliže požadovanou informaci nemá a povinnost ji mít mu nevyplývá ze zákona; to neplatí, pokud může požadovanou informaci získat na základě jednoduchých úkonů z jiných informací, které má k dispozici, případně ji poskytnout postupem podle § 4a odst. 1 věty třetí.

Dle čl. 2 Smlouvy o Evropské unii, je Unie založena na hodnotách úcty k lidské důstojnosti, svobody, demokracie, rovnosti, právního státu a dodržování lidských práv, včetně práv příslušníků menšin, přičemž tyto hodnoty jsou společné členským státům. Podle čl. 4 odst. 3 této Smlouvy se Unie a členské státy v souladu se zásadou loajální spolupráce vzájemně respektují a pomáhají si při plnění úkolů vyplývajících ze Smluv, přičemž členské státy přijmou

veškerá vhodná opatření k plnění závazků a zdrží se opatření, jež by mohla ohrozit dosažení cílů Unie.

Dle čl. 288 Smlouvy o fungování Evropské unie, přijímají orgány Unie pro výkon svých pravomocí nařízení, směrnice, rozhodnutí, doporučení a stanoviska, přičemž nařízení má obecnou působnost a je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech, směrnice je závazná co do výsledku, jehož má být dosaženo, rozhodnutí je závazné v celém rozsahu a doporučení a stanoviska nejsou závazná. Podle čl. 291 odst. 1 této Smlouvy přijmou členské státy veškerá nezbytná vnitrostátní právní opatření k provedení právně závazných aktů Unie.

Dle čl. 2 odst. 18 EMFA, se pro účely tohoto nařízení rozumí orgánem nebo subjektem veřejné správy národní vláda, orgán na nižší než celostátní úrovni, regulační orgán nebo subjekt, případně subjekt přímo či nepřímo kontrolovaný těmito orgány. Podle čl. 5 odst. 1 tohoto nařízení členské státy zajistí redakční a funkční nezávislost poskytovatelů veřejnoprávních mediálních služeb a pluralitu informací poskytovanou nestranným způsobem. Dle čl. 5 odst. 2 musí být postupy jmenování a odvolání vedoucích představitelů těchto poskytovatelů transparentní, otevřené, nediskriminační a zaměřené na zajištění jejich nezávislosti, přičemž rozhodnutí o odvolání musí být řádně odůvodněna a přezkoumatelná soudem. Podle čl. 5 odst. 3 musí být financování těchto poskytovatelů založeno na transparentních a objektivních kritériích a zajistit přiměřené, udržitelné a předvídatelné zdroje při zachování redakční nezávislosti. Dle čl. 5 odst. 4 členské státy určí nezávislé orgány nebo mechanismy, které budou monitorovat uplatňování těchto pravidel, a výsledky monitorování zpřístupní veřejnosti. Podle čl. 7 odst. 1 zajišťují vnitrostátní regulační orgány uplatňování příslušných ustanovení tohoto nařízení, případně ve spolupráci s dalšími orgány. Dle čl. 8 odst. 1 se zřizuje Evropský sbor pro mediální služby, přičemž podle čl. 10 odst. 1 se tento sbor skládá ze zástupců vnitrostátních regulačních orgánů nebo subjektů.

Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1083, Evropský akt o svobodě médií („EMFA“), účinný od 8. srpna 2025, věnuje část kapitoly II. zárukám nezávislého fungování poskytovatelů veřejnoprávních mediálních služeb. Článek 5 stanoví, že členské státy mají povinnost zajistit, aby poskytovatelé veřejnoprávních mediálních služeb byli redakčně a funkčně nezávislí (odst. 1); aby jmenování a odvolání nejvyššího řídícího pracovníka a členů nejvyššího řídícího orgánu poskytovatelů veřejnoprávních mediálních služeb probíhalo transparentně, otevřeně, nediskriminačně (odst. 2); a aby postupy financování poskytovatelů veřejnoprávních mediálních služeb vycházely z předem stanovených transparentních a objektivních kritérií (odst. 3).

Odst. 4 článku 5 pak stanoví: „Členské státy určí jeden nebo více nezávislých orgánů nebo subjektů nebo zavedou mechanismy nezávislé na politickém vlivu vlád, které budou monitorovat uplatňování odstavců 1, 2 a 3. Výsledky tohoto monitorování se zpřístupní veřejnosti.“

Žadatel se patrně domnívá, že Radě svědčí výše uvedená povinnost monitorovat uplatňování odstavců 1, 2, a 3.

Přestože nařízení jsou dle čl. 288 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „SFEU“) unijním právním aktem s obecnou působností, které jsou závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech, nelze tuto jejich povahu chápat jako bezvýjimečnou. Nařízení totiž mohou obsahovat ustanovení ukládající členským státům povinnost přijmout doplňující vnitrostátní právní úpravu k jejich provedení (tzv. adaptační opatření). Tato opatření slouží zejména k tomu, aby si členské státy v souladu s čl. 291 odst. 1 SFEU upravily konkrétní aspekty aplikace nařízení, například určení příslušného dozorového orgánu či stanovení výše sankcí.

V dotčeném nařízení EMFA hovoří článek 5 o jednom nebo více orgánech nebo mechanismu nezávislém na politickém vlivu vlád, které členské státy určí. Z prostého jazykového výkladu vyplývá, že k povinnosti monitorovat uplatňování odstavců 1, 2 a 3 musejí členské státy nejprve nějaký orgán určit.

Rada dosud nebyla k této povinnosti určena ani zákonem, ani podzákonným předpisem.

Závěr o neexistenci uvedené povinnosti nelze překlenout ani prostřednictvím tzv. eurokonformního výkladu, jehož uplatňování vyplývá zejména z čl. 4 odst. 3 Smlouvy o Evropské unii (dále jen „SEU“). Tento výkladový princip umožňuje v souladu s povahou unijního práva interpretovat vnitrostátní právní předpisy tak, aby byl naplněn jejich účel a zajištěn účinný výkon unijního práva.

V případě čl. 5 odst. 4 nařízení EMFA však takový postup nepřichází v úvahu. Samotné nařízení totiž rozlišuje mezi situacemi, kdy určité úkoly zajišťují přímo vnitrostátní regulační orgány nebo subjekty (čl. 7 odst. 1), a situacemi, kdy jejich zajištění náleží členským státům, které k tomu mají určit příslušný orgán (čl. 5).

V prvně uvedeném případě lze povinnost dovodit přímo vůči národní vládě, orgánu na nižší než celostátní úrovni, regulačnímu orgánu či jinému subjektu ve smyslu čl. 2 odst. 18 EMFA.

Naproti tomu v případě čl. 5 je nezbytné výslovné určení příslušného orgánu členským státem. Unijní úprava totiž členským státům výslovně ponechává možnost určit pro monitoring uplatňování čl. 5 odst. 1 až 3 i jiný orgán než ten, který je podle EMFA členem Evropského sboru pro mediální služby (čl. 10 odst. 1). Bez takového určení proto nelze dovozovat, že by uvedená povinnost svědčila Radě. Pro úplnost je třeba dodat, že právo Evropské unie, založené mimo jiné na hodnotách právního státu (čl. 2 SEU), nemůže akceptovat situaci, kdy by regulační orgán vykonával svou pravomoc bez řádného právního základu. Rada k monitoringu dle čl. 5 nebyla zmocněna a uvedenou povinnost jí nelze dovodit ani eurokonformním výkladem.

Vzhledem k výše uvedenému Radě z unijního práva nesvědčí povinnost monitoringu uplatňování čl. 5 odstavců 1, 2 a 3 EMFA dle čl. 5 odst. 4 EMFA.

Rada nemá žádnou právní povinnost sama monitorovat naplňování pravidel Unie. Stejně jako Unie se i Česká republika řídí zásadami právního státu, podle nichž lze státní moc uplatňovat pouze na základě zákona a v jeho mezích (čl. 2 odst. 2 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod).

I když lze tuto zásadu v určitých případech doplnit mezinárodními smlouvami (čl. 10 Ústavy) a unijním právem (čl. 10a odst. 1 Ústavy), nelze orgánu státní moci přiznat pravomoc, kterou mu žádný legitimní právní pramen neukládá. Jakékoli takové jednání by představovalo překročení úřední pravomoci (*ultra vires*).

Zákon o provozování rozhlasového a televizního vysílání sice vymezuje působnost Rady v oblastech souvisejících s členstvím České republiky v Evropské unii, ustanovení § 5 odst. 1 písm. t) však nelze vykládat jako jakési generální zmocnění, které by Radě umožňovalo plnit veškeré povinnosti vyplývající z unijní mediální regulace. Zejména z povahy čl. 5 EMFA nelze dovodit, že by Radě svědčila povinnost monitorovat odstavce 1–3 tohoto článku bez výslovného určení členským státem.

Poslední otázkou zůstává, zda povinnost zveřejňovat informace o uplatňování odstavců 1, 2 a 3 EMFA vyplývá Radě z ústavního práva na informace.

Čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod stanoví povinnost orgánům státní správy přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podrobnosti stanoví zákon.

Zákon o svobodném přístupu k informacím umožňuje povinným subjektům v určitých případech odmítnout žádost. Jednou z takových situací je neexistence požadované informace. Ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 se povinnost poskytovat informace nevztahuje na vytváření nových informací. Ustanovení § 11b pak tuto výjimku dále konkretizuje: „*Povinný subjekt může odmítnout žádost o poskytnutí informace, jestliže požadovanou informaci nemá a jestliže mu povinnost ji mít nevyplývá ze zákona; to neplatí, pokud povinný subjekt může požadovanou informaci získat na základě jednoduchých úkonů z jiných informací, které povinný subjekt má (...)*“

Jak bylo uvedeno výše, nelze Radě přičíst povinnost disponovat informacemi o dodržování čl. 5 EMFA. Ústavní právo na informace je ze své podstaty konkretizováno zákonem, a ten jasně stanoví, že nelze požadovat informace, které povinný subjekt nemá, pokud mu povinnost je mít nevyplývá ze zákona či mezinárodního či unijního práva. Ani ústavní právo na informace tuto povinnost Radě nepřiznává.

Vzhledem k výše uvedenému tak lze uzavřít, že Rada nemá povinnost monitorovat uplatňování čl. 5 odst. 1–3 EMFA podle čl. 5 odst. 4 EMFA.

Ing. arch. Václav Menci
předseda Rady
pro rozhlasové a televizní vysílání
podepsáno elektronicky